

ЧОВЕКЪТ

ИЗВЪН

ЖИВОТА

ПАНЧО ПАНЧЕВ

ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР «САВА ОГНЯНОВ»

РУСЕ

НОСИТЕЛ НА ОРДЕН „ЧЕРВЕНО ЗНАМЕ НА ТРУДА“

ПАНЧО
ПАНЧЕВ

ЧОВЕКЪТ
ИЗВЪН
ЖИВОТА

Регионална библиотека
"Любен Каравелов" - Русе

120000888952

ПЬЕСА В 6 КАРТИНИ

490241

Постановка

СТЕФАН ТРИФОНОВ — гост

Сценография

НИКОЛАЙ ВЪЛКОВ

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА:

ЕРГЕНИЯ ДИАМАНДИЕВА

— Мила Донева

ЕЛЕНА ДИАМАНДИЕВА

— Надежда Михайлова

ЧУДОМИР ЧУДИНОВ

— Колю Мичев,

Стефан Стефанов

БОЖИНОВА

— Ева Ганева

ДЕТЕЛИНА

— Антоанета Кръстева

МИХАИЛ ЗАЕКОВ

— Божидар Манев

ЗАГОРОВ

— Цанко Петров

ФИЛИП КАРАГЬОЗОВ

— Теодор Юруков

СТАНИЛОВА

— Маргарита Станилова

Панчо Панчев е роден (през 1933 г.) и е израснал в София. Завършил е (през 1955 г.) театрознание във ВИТИЗ „Кръстьо Сарафов“. Работил е последователно в кинематографията, списание „Театър“, вестник „Работническо дело“ (отдела за литература и изкуство), а сега е редактор в списание „Септември“.

В драматургията Панчо Панчев идва от полето на критиката и журналистиката, където се проявява още като студент. Написал е (в съавторство с поета Вл. Башев) и либретата на две музикалносценични творби: оперетата „Славейт на Орхидея“ — с музика от засл. арт. Ал. Райчев (играна в Държавния музикален театър) операта „Антигона 43“ — с музика от нар. арт. Люб. Пипков (играна в Русенската, Пловдивската и Софийската опери).

Пиесата „Напременно сечение“ е първото му самостоятелно произведение за сцената. През миналия сезон тя беше поставена от театрите в Толбухин, Хасково и Стара Загора, а сега неин вариант под заглавие „Очи в очи“ се играе с успех в Народния театър за младежта в София.

Пиесата „Човекът извън живота“ — втората драматургична творба на Панчо Панчев — вече се играе от Великотърновския и Сливенския театри, където, може да се каже, издържа сполучливо трудния изпит пред публиката.

ПАНЧО ПАНЧЕВ:

Обикновено писателите отбягват да говорят за произведенията си като се оправдават, че всичко което са имали да кажат са го казали (доколкото силите им позволяват) в самото произведение. Това оправдание не е лишено от логика. И най-красноречивият автореферат не би помогнал на една пиеса, която сама не въздейства на зрителя. И обратно: на добрата творба не може да ѝ се подбие цената и от най-нескопосните авторски обяснения.

Донякъде на това разчитам като си позволявам да се обърна с тия думи към публиката на Русенския народен театър.

Задавали са ми такива въпроси: Действителен случай ли имате предвид? Възможно ли е човек да се крие толкова години? . . . Бих могъл да отговоря с чиста съвест: Подобни случаи има и то не един, макар да не използвам за основа на пиесата никой от тях. Трудно и все пак възможно е човек да се крие не 15, а 20 години! . . .

Но дори да не беше възможно, дори да нямаше подобни случаи, не бих смятал, че пиесата ми ще е неправдоподобна. Защото към други факти съм се стремил да насоча вниманието на зрителите, а в правдоподобие то на тия факти, едва ли някой може да се усъмни. Имам предвид единия централен образ — на представителя на властта, имам предвид и другите герои — обикновените хора, населяващи нашата действителност, в която и за Човека извън живота е невъзможно да бъде нечестен, тая действителност, в която скоро няма да има вече не само вехти къщи, а и вехти човечеи. И ако вие доловите дъха на тая действителност от сцената, ако възприемете Чудомир Чудинов като обаятелен нов човек, комунист, който с разум и сърце, с обич и вяра в хората воюва за възтържествуването на идеалите си, ако изобретателната юношеска любов на Мишо и Детелина ви напомни за жизнерадостните младежи от вашата улица, аз вярвам — ще отпаднат всички други претенции за правдоподобност.

Много въпроси са ми задавали и за жанра на пиесата: Криминална ли е или психологическа? Не са ли несъвместими редуващите се остро-драматични и весели, пропити с хумор моменти?

Признавам — може би съм нарушил чистотата на жанра и еднотипието на творбата си. Но няма животът ни поднася в изкристализиран вид трагичното и комичното, няма обикновеният криминален инцидент не буди понякога по-дълбоки, необикновени мисли!

Питали са ме и за съдбата на Човека извън живота след падането на последната завеса. Дали ще го арестуват, ще го помилват ли изцяло и т. н. Струва ми се, че с един точен отговор на този въпрос в пиесата бих подценил зрителите. Ще бъде доволен ако успея да ви убедя, че в края на последната картина Човекът извън живота става достоен да влезе отново в живота ни като пълноценен гражданин. Това ще е достатъчно. Поне засега. . .

Защото по-нататъшната съдба на Филип Карагьозов (и на останалите основни герои в пиесата) чертае в мислите ми една друга, бъдеща пиеса, където. . . Но нека не изпреварваме събитията!

Ще бъде безкрайно щастлив, ако взискателната публика на Русенския народен театър възприеме добре „Човекът извън живота“. И това би стимулирало осъществяването на следващите ми творчески планове.

Сътрудници на постановката: Зав. пост. част П. Панайотов, пом. режисьор Ст. Маринов, суфльор К. Пенева, театър майстор Д. Найденов, худ. осветление Г. Харамбиев, изпълнители на костюмите К. Димитрова и Сл. Николов, рък. дърв. ателие П. Банов, рък. талиц. ателие Й. Великов, реквизит В. Сапунджиев, грим и перуки Ст. Станоев и Здр. Сярова, ръков. на гардероба Ст. Найденова, железар П. Андреев.

